

sygn. akt X P upr 179/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: Zofia Raś, Bożena Sawicka – Woźniak

Protokolant: Marzena Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 roku we Wrocławiu

sprawy z powództwa K. Z.

przeciwko M. R. (1) i M. G. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) Biuro (...) spółka cywilna we W.

o odszkodowanie

I. zasądza solidarnie od pozwanych M. R. (1) i M. G. na rzecz powódki K. Z. kwotę 8 756,55 zł (osiem tysięcy siedemset pięćdziesiąt sześć 55/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 2 918,85 zł;

IV. zasądza solidarnie od pozwanych M. R. (1) i M. G. na rzecz powódki K. Z. kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. nakazuje pozwany solidarnie uiścić na rzecz Skarbu Państwa /kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia/ kwotę 300 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Powódka K. Z. wniosła powództwo przeciwko M. R. (1) i M. G. (...) spółka cywilna we W. o odszkodowanie w wysokości 8 756,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty z tytułu nieuzasadnionego i naruszającego przepisy wypowiedzenia umowy o pracę oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że była zatrudniona u pozwanych na stanowisku księgowej od dnia 14 sierpnia 2008 r. Powódka wskazała, że pod koniec 2013 r. prowadziła z pozwanymi rozmowy dotyczące podwyższenia wynagrodzenia, a w dniu 30 stycznia 2014 r. pozwany wręczył powódce rozwiązanie umowy z wypowiedzeniem, w której jako przyczyny podano zmiany organizacyjne. Podczas wręczenia wypowiedzenia, powódce nie wskazano żadnych powodów tej decyzji. Powódka wskazała, że w okresie od września do grudnia 2013 r. powódka otrzymywała nieoficjalną podwyżkę. Wszystkie działania pozwanych i koncepcje zmian organizacyjnych powstały po wypowiedzeniu powódce. W ocenie powódki nie doszło do likwidacji stanowiska pracy i zmian organizacyjnych, a wskazana przyczyna jest fikcyjna oraz wynika ze stosowanej przez pozwanych praktyki cyklicznej wymiany personelu co pięć lat. Powódka wskazała, że nigdy nie została poinformowana o tym, że nie spełnia oczekiwań pracodawcy

oraz iż popełnia nadmierną w porównaniu z innymi ilość błędów. W ocenie powódki wszystkie zmiany organizacyjne były pozorne i nie mają bezpośredniego wpływu na stanowisko pracy powódki i jej obowiązki, a co za tym idzie nie uzasadniają wypowiedzenie powódki umowy o pracę.

Powódka podkreśliła, że nie była informowana o żadnych zmianach organizacyjnych. U pozwanych nie podejmowano żadnych działań przygotowani czy działań, które wskazywałyby na intencje pozwanych. Od 2008 r. u pozwanych nie dokonały się żadne zmiany organizacyjne, chociaż pracownicy zatrudniani przez pozwanych zwalniani byli zawsze z powodów zmian organizacyjnych. W ocenie powódki likwidacja stanowiska pracy powódki poprzez utworzenie nowego samodzielnego stanowiska księgowej jest pozorna. Powódka wskazała, że ogłoszenie o pracę zamieszczone przez pozwanych zawiera taki sam zakres obowiązków jaki miała powódka, także stanowisko dotyczyło księgowej a nie samodzielnej księgowej. W ocenie powódki charakter jej stanowiska pracy był od początku samodzielnym, a kontrola deklaracji przez księgową wynika z przyjętej polityki firmy.

Pismem z dnia 25 marca 2014 r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 13 192,98 wraz z odsetkami od kwoty 8 756,55 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, od kwoty 4 436,43 zł od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty. Na rozprawie w dniu 31 marca 2014 r. powódka cofnęła skutecznie powództwo w zakresie żądania godzin nadliczbowych bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie żądania godzin nadliczbowych.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2014 r. Sąd umorzył postępowanie w zakresie cofniętego żądania.

Pozwani M. R. (1) i M. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) Biuro (...) spółka cywilna we W. wnieśli o oddalenie powództwa w całości.

W ocenie pozwanych wypowiedzenie zostało złożone zgodnie z przepisami prawa. Pozwana wskazała, że szerokie powody wypowiedzenia zostały wskazane podczas ustnej rozmowy w dniu 30 kwietnia 2014 r. Pozwani wskazali, że miały miejsce zmiany organizacyjne polegające na likwidacji stanowiska, które zajmowała powódka. W związku z likwidacją stanowiska pracy powódki koniecznym było wypowiedzenie umowy o pracę powódce. Pozwani podkreślili, że zmiany organizacyjne miały polegać nie tylko na likwidacji stanowiska pracy powódki, które było stanowiskiem niesamodzielnym, ale również na stworzeniu nowego stanowiska pracy z zakresem zadań podobnym do zakresu zadań na stanowisku pracy, na którym pracowała powódka, ale różniące się tym, że miało to być samodzielne stanowisko pracy.

Pozwani wskazali, że rozpoczęcie procesu rekrutacyjnego nastąpiło po złożeniu wypowiedzenia, co potwierdza fakty rozpoczęcia procesu zmian organizacyjnych. Pełne dokonanie zmian jest procesem, który trwa, a nie jest realizowany jedną decyzją. Z tych też względów pierwszym etapem zmian organizacyjnych było rozpoczęcie procesu rekrutacji. Rekrutację na stanowisko samodzielnej księgowej w dziale ksiąg przychodów i rozchodów szukając osób z predyspozycjami wyrażającymi się przez skrupulatność, dociekliwość, umiejętność wykorzystywania nabytej wiedzy i doświadczenia w bieżącej pracy, umiejętności kojarzenia faktów i wyciągania wniosków, samodzielnością w wykonywaniu zleceń. Pozwani wskazali, że najistotniejszym elementem związanym z prawidłowością pracy księgowego jest jakość pracy i ilość popełnianych błędów. Jednocześnie wskazali, że zamieszczone ogłoszenia miało dotyczyć księgowej w pierwszym okresie zatrudnienia i w pierwszym roku zatrudnienia dopiero po weryfikacji nastąpiłaby zmiana stanowiska. Pozwani podkreślili, że powódka była dobrze zorientowana w działaniach pracodawcy, których celem było wprowadzenie zmian organizacyjnych w firmie. Pozwany zaznaczył, że informował swoich pracowników, w tym powódkę, o podejmowanych działaniach. Pozwany wskazał, że w pracy wykonywanej przez powódkę dostrzegł liczne nieprawidłowości wyrażające się ilością popełnionych błędów przy księgowaniu dokumentów, co wskazywało że nie ma predyspozycji do zajmowania stanowiska samodzielnej księgowej. Jednocześnie odnosząc się do częstych zmian personelu pozwani podkreślili, że gdyby ich wolą był wymiana personelu co pięć lat zawieraliby umowy na czas określony.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. Z. była zatrudniona w (...) Biuro (...) spółka cywilna M. R. (1) i M. G. we W. początkowo na okres próbny od dnia 01 września 2008 do dnia 30 listopada 2008 r., następnie na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 01 grudnia 2008 r. do 30 listopada 2013 r.

Anekses do umowy z dnia 30 listopada 2009 r. strony zmieniły postanowienia umowne w ten sposób, że strony określiły, że łączy ich umowa o pracę na czas nieokreślony od dnia 01 września 2009 r.

Powódka była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku księgowej.

W dniu 30 stycznia 2014 r. pozwani złożyli oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, w którym jako przyczyny wskazano zmiany organizacyjne w firmie.

Średniomiesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 2 918,85 zł.

Dowody: umowy o pracę, oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, aneksy do umowy z dn. 30.11.09 r. – akta osobowe, zaświadczenie o zarobkach k. 32.

Powódka posiada wyższe wykształcenie z zakresu ekonomii.

W okresie od 01 stycznia 2004 r. do dnia 30 sierpnia 2008 r. była zatrudniona na stanowisku starszego księgowego.

Dowody: odpis dyplomu, świadectwo pracy - akta osobowe.

U pozwanych w okresie zatrudnienia powódki istniały cztery działy: dział pełnej księgowości, dział księgowości podatkowej, dział rozliczeń ZUS i dział ewidencji.

Powódka wraz z 2 pracownikami zajmowała się tak zwaną księgowością uproszczoną w dziale księgowości podatkowej. W dziale funkcjonowało stanowisko dwóch księgowych, młodszej księgowej oraz kierownika działu.

Do zakresu obowiązków powódki należało m. in.: kontakt z klientem, sporządzanie rozliczeń, księgowanie dokumentów, ustalanie wysokości i sporządzanie deklaracji podatkowych.

Po wypełnieniu deklaracji przez powódkę dokument podlegał sprawdzeniu przez kierownika działu R. F., a następnie dokumenty wysyłano do urzędów skarbowych.

W okresie zatrudnienia kierownik działu księgowości podatkowej sprawdzał prawidłowość wykonania prac wszystkich księgowych. Kierownik po sprawdzeniu wypełniał dokument protokół ze sprawdzenia dokumentów, w którym wpisywano ilość i rodzaj błędów.

Kierownik działu przeprowadzał z księgowymi i kwartalne spotkania podczas których wskazywano pracownikom na najczęściej popełnianie błędów.

Dowody: zeznania świadków I. B. (1), R. F., M. S., przesłuchanie w charakterze stron powódki K. Z., w imieniu pozwanych M. R. (1) – k. 178 (płyta CD), zeznania świadka A. S. – k. 189 (płyta CD), protokoły ze sprawdzenia dokumentów deklaracje podatkowe- (koperta).

Pozwany M. R. (2) w dniu spotkania, podczas którego wręczono powódce oświadczenie o wypowiedzeniu rozwiązania umowy o pracę, poinformował powódkę że rozwiązuje z nią umowę z przyczyn organizacyjnych.

Pozwany M. R. (2) nie informował powódki o szczegółach planowanych zmian.

Pozwany M. R. (2) rozwiązując umowę o pracę z powódką z góry uznał, że powódka nie posiada cech umożliwiających jej zajmowanie stanowiska samodzielnej księgowej.

Dowody: przesłuchanie w charakterze stron powódki K. Z. i częściowo w imieniu pozwanych M. R. (2) – k. 178 (płyta CD).

Po rozwiązaniu umowy o pracę z powódką, pozwani rozpoczęli rekrutację na stanowisko tożsame ze stanowiskiem powódki i tym samym zakresem obowiązków. Ogłoszenie zamieszczone przez pozwanych było takiej samej treści jak ogłoszenie zamieszczone w trakcie zatrudnienia powódki.

Po rozwiązaniu umowy o pracę zatrudniono na miejsce powódki M. P., która objęła stanowisko księgowej i posiadała taki sam zakres obowiązków jak powódka.

Praca wykonana przez M. P. podlegała weryfikacji przez kierownika pod względem prawidłowości sporządzania deklaracji.

Dowody: wydruk z rekrutacji z roku 2001, wydruk z rekrutacji z 2014 r., wiadomości email – koperta, zeznania świadka M. S., R. F., zeznania świadka M. P. – k. 189 (płyta CD), przesłuchanie w charakterze stron w imieniu pozwanych M. R. (1) – k. 178 (płyta CD).

Planowane zmiany organizacyjne u pozwanych miały polegać na stworzeniu samodzielnych stanowisk księgowych, których praca nie podlegałaby sprawdzeniu przez kierownika działu. Pozwani do chwili obecnej nie utworzyli stanowisk pracy stanowisk samodzielnej księgowej.

Dowody: zeznania świadka R. F., przesłuchanie w charakterze stron w imieniu pozwanych M. R. (1) – k. 178 (płyta CD).

U pozwanej nastąpiła zmiana polegająca na utworzeniu stanowisk zastępcy kierownika działu, które utworzono w maju 2014 r. i powierzono jednej z dotychczasowych księgowych M. S..

Dowody: zeznania świadka M. S. k. 178 (płyta CD).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka przedmiotowym pozwem dochodziła ochrony z art. 45 § 1 k.p. stanowiącego, iż w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony było nieuzasadnione lub naruszało przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Nie budzi wątpliwości, iż pozwani rozwiązali stosunek prawny z powódką za pomocą wypowiedzenia z zachowaniem okresu wypowiedzenia (art. 30 § 1 pkt 2 k.p.) stanowiący zwykły sposób rozwiązywania umowy o pracę. Przy umowach zawieranych na czas nieokreślony ograniczone jest klauzulą generalną zgodnie z którą wypowiedzenie musi zawierać uzasadnienie merytoryczne. Zgodnie z przepisem art. 30 § 4 k.p. oświadczenie woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy zawartej na czas nieokreślony powinno zatem zawierać przyczynę dokonania tego rodzaju czynności prawnej, przy czym przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę musi być konkretna i rzeczywista. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 grudnia 1997 r., I PKN 419/97, OSNP 1998/20/598).

Sąd dokonując oceny zasadności wypowiedzenia i jego zgodności z prawem zobligowany jest do jego kontroli w kontekście przyczyn powołanych w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lutego 2000r., I PKN 496/98; wyrok Sądu Najwyższego z 19 lutego 1999r., I PKN 571/98; wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 1998r., I PKN 434/98). Pracodawca nie może zatem je uzupełniać, ani powoływać się na inne przyczyny niż wskazane, po złożeniu pracownikowi oświadczenia woli (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19

lutego 1999r., I PKN 571/98; wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 1998r., I PKN 423/98). Oznacza to, że przyczyny podane w wypowiedzeniu pracownikowi umowy o pracę, zakreślają granice jego sądowej kontroli.

W tym miejscu należy podkreślić, że odwoływanie się przez pozwanych do argumentów o dodatkowych aspektach decydujących o wypowiedzeniu umowy o pracę powódce i wskazywanie, że K. Z. popełniała nadmierną ilość błędów podczas wykonywania obowiązków z uwagi na brak jego uwzględnienia w uzasadnieniu pisemnym wypowiedzenia nie podlegało uwzględnieniu.

Z treści oświadczenia woli pracodawcy z dnia 30 stycznia 2014 r. wynika, iż przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę były zmiany organizacyjne. W toku postępowania dowodowego ustalono, że zmiany te miały polegać na stworzeniu stanowisk samodzielnej księgowej w miejsce księgowych.

W tym miejscu należy wskazać, iż w orzecznictwie sądowym, ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym kontroli Sądu pracy nie podlega ocena zasadności przyjętej przez pracodawcę decyzji o zmianie struktury organizacyjnej zakładu pracy w celu racjonalizacji zatrudnienia pracowników, lecz tylko ocena słuszności przyjętych kryteriów doboru pracowników na stanowiska pracy i kwalifikowania pracowników do zwolnienia z pracy” (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 1997 r., I PKN 401/97, OSNP 1998/18/542; również wyrok SN z 27 lutego 1997r., I PKN 20/97, OSNP 1997/21/417). Konieczność pozostawienia zakładowi pracy stosownej swobody decyzji wynika bowiem z faktu, iż bez niej realizacja polityki kadrowej byłaby nadmiernie utrudniona, a wręcz niemożliwa. Z tego też względu, ocenie Sądu nie podlegała zasadność przeprowadzanych zmian.

W tym miejscu należy wskazać, iż ciężar dowodu w zakresie wykazania prawdziwości wskazanej przyczyny spoczywał na stronie pozwanej.

Jednak w ocenie Sądu, sformułowanie ujęte przez pozwanych w przyczynie wypowiedzenia „zmiany organizacyjne” jest niekonkretne i – jak wykazał materiał dowodowy – nieprawdziwe.

Jak wykazało postępowanie dowodowe, w dziale księgowości podatkowej u pozwanych były zatrudnione 3 księgowe oraz kierownik działu księgowości podatkowej. Ponadto istniał oddzielny dział pełnej księgowości z 5 księgowymi, kierownikiem działu i zastępcą kierownika działu. Według nowego schematu organizacyjnego planowano połączenie działów pełnej księgowości i księgowości podatkowej, utworzenie stanowisk dwóch zastępców kierownika działu i 7 samodzielnych księgowych.

Jednakże jak wynika z dowodu w postaci ogłoszeń rekrutacji i przesłuchania w charakterze strony pozwanych M. R. (1), po rozwiązaniu umowy o pracę z powódką, poszukiwano pracownika na stanowisko księgowej, której zakres obowiązków był tożsamy z zakresem obowiązków powódki, co więcej treść ogłoszenia z lat z okresu zatrudnienia powódki i nowego ogłoszenia była tożsama. Także z dowodu z przesłuchania świadka R. F., M. S., A. S., M. P. i przesłuchanie w charakterze stron w imieniu pozwanych M. R. (1), pozwani w rzeczywistości nie wprowadzili zmian organizacyjnych polegających na utworzeniu stanowisk samodzielnych księgowych. Wszyscy świadkowie wskazywali jedynie ewentualnie na rozpoczęcie procesu zmian, które miały by mieć miejsce dopiero w przyszłości. Co więcej wszystkie osoby zatrudniane, po rozwiązaniu umowy o pracę z powódką, zajmują stanowiska księgowych, a nie samodzielnych księgowych. Także zatrudniona na miejsce powódki M. P. była zatrudniona na stanowisku księgowej, a nie samodzielnej księgowej. Jak wynika z jasnych zeznań tego świadka, jej praca była w taki sam sposób kontrolowana przez R. F., jak praca powódki i pozostałych księgowych. W rzeczywistości doszło hipotetycznie jedynie do zmian nazwy stanowiska, a nie do zmiany zakresu obowiązków. Praca wyżej wskazanych osób także nadal podlega takiej samej procedurze weryfikacji przez kierownika działu jak w poprzednich latach.

Sam pozwany M. R. (2) przyznał w swoich zeznaniach, że do chwili obecnej pozwani nie utworzyli stanowiska pracy samodzielnej księgowej, których praca nie jest sprawdzana przez kierownika działu. Pozwany wskazuje, że nie możliwym jest zatrudnienie pracowników na stanowisko samodzielnej księgowej bez uprzedniego sprawdzenia umiejętności, a samodzielność taki pracownik uzyskałby w późniejszym okresie. W ocenie Sądu powyższe argumenty są bezzasadne, gdyż pracodawca wykazuje się niekonsekwencją, gdyż z jednej strony podkreśla konieczność

utworzenia samodzielnych stanowisk, braku samodzielności powódki i wprowadzanych zmianach, z drugiej strony zatrudnia pracowników którzy nadal podlegają sprawdzeniu swojej pracy, a proces rekrutacji nie weryfikuje ich samodzielności.

W ocenie Sądu nie istnieją przeszkody zatrudnienia pracownika od początku na stanowisku samodzielnej księgowej, jednak niewątpliwie wymaga to doboru pracownika o odpowiednim doświadczeniu na samodzielnym stanowisku. W tym miejscu należy zauważyć, że powódka w okresie poprzedzającym zatrudnienie u pozwanej zajmowała stanowisko samodzielne starszej księgowej.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie, w oparciu o zebrane w sprawie dowody z dokumentów oraz zeznań świadków I. B. (1), R. F., M. S., A. S. i M. P., przesłuchania powódki i przesłuchania pozwanego M. R. (1).

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentów, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności. Jednakże Sąd nie dał wiary nowemu schematowi organizacyjnemu w zakresie jego faktycznego obowiązywania, gdyż dowód z przesłuchania stron i zeznania świadków nie wskazały aby w rzeczywistości wprowadzono ujęte w schemacie zmiany i zatrudniono samodzielne księgowe.

Oceny zeznań świadków R. F., M. S., I. B. (2), A. S. i M. P. oraz powódki, Sąd dokonał w kontekście całego zebranego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Sądu, zeznania te były jasne, logiczne i zbieżne ze sobą, wzajemnie się pokrywały i uzupełniały zgromadzone w sprawie dowody w postaci dokumentów. Zeznania świadków nie potwierdziły wskazanej przez stronę pozwaną przyczyny rozwiązania stosunku pracy z powódką. Zeznania świadka R. F., powódki wyraźnie wskazały, że proces założonych zmian nie został wprowadzony, a pozwani nie utworzyli samodzielnego stanowiska księgowej i nadal rekrutują pracowników na stanowiska księgowych o takim samym zakresie obowiązków co powódka.

Mając na uwadze fakt, iż wypowiedzenie umowy o pracę było nieuzasadnione Sąd stosownie do żądania powódki orzekł o odszkodowaniu w wysokości odpowiadającej trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia (art. 45§ 1 w zw. z art. 47¹ k.p.) – I sentencji wyroku.

O odsetkach w stosunku do kwoty odszkodowania Sąd orzekł na podstawie art. 355 k.c. ustalając ich początkowy termin płatności na dzień następny po doręczeniu odpisu pozwu pozwanym, to jest 1 marca 2014 roku -zwrotne potwierdzenia odbioru k. 22-23 (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2003 r., III PZP 3/03, opubl. OSNP 2004/5/74).

Sąd w pkt II wyroku oddalił roszczenie powódki o odsetki od dnia wniesienia pozwu do dnia zasądzenia tych odsetek przez Sąd w pkt I wyroku.

O rygorze natychmiastowej wykonalności co do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia Sąd orzekł obligatoryjnie na podstawie art. 477² §1 k.p.c. jak w punkcie III wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie IV sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie, kosztami poniesionymi przez powódkę były koszty wynagrodzenia pełnomocnika go reprezentującego, które zgodnie z § 11 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), wynosiły 60 zł.

O obowiązku uiszczenia przez stronę pozwaną opłaty sądowej od pozwu w kwocie 438,00 zł poniesionej tymczasowo przez Skarb Państwa, orzeczono w punkcie V sentencji wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1 i art. 101 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398

ze zm.). Zgodnie z art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Według uchwały Sądu Najwyższego z dnia 05 marca 2007 roku Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł: obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy); z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy. (por. uchwała SN z 5.03.2007; sygn. I PZP 1/07; publ. OSNP 2007/19-20/269).

Wobec powyższego strona pozwana obowiązana, solidarnie jako współnicy spółki cywilnej, są zobowiązani są uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 300 zł tytułem opłaty od pozwu z uwagi na fakt, że niniejsze postępowanie było rozpoznawane z zastosowaniem przepisów o postępowaniu uproszczonym.